

זבחים דף פד

הלכות פסולי המקדש

פרק שלישי

התקדשות ע"י המזבח והכלים

ב עולה ששחטה בראש המזבח, או ששחטה למטה והעלה אותה לראש המזבח - יפשיט אותה וינתח אותה במקומה, ומוריד הקרבים ומדיחן למטה, וחוזר ומעלה אותן, ומוריד העור ונותנו לכהנים.

ד עולה שהעלה תיה לראש המזבח - תרד, שצדן אינה ראויה. ה וכן קמץ המנחה שלא נתקדש בכלי שרת. וכל אסורי המזבח שעלו - ירדו, לפי שאינם ראויין מתחלתן. ו וכן בהמת קדשים ששחטה בליה, או ששפך דמה או שיצא חוץ לעזרה - אם עלת, תרד.

ז אכל קדשים שלנו, בין שלן הדם או הבשר או האמורין, ונכח שיצא חוץ לעזרה, או שנטמא, או שנפסל במחשבת הזמן או במחשבת מקום או במחשבת שנוי, או שקבלו הטמאים וזרקו את דמו, הואיל וראויין בעבודת קרבן הלא בטמאה, ושנתן דמו חוץ למקומו, או קדשי קדשים ששחטו בדרום או שנתקבל דמן בדרום - אף על פי שכל אלו פסולים, אם עלו לראש המזבח לא ירדו; ח כל שפסולו בקדש - הקדש מקבול.

ובקשם שאם עלו לא ירדו, כן אם ירדו לא יעלו שניה, שהרי פסולין הן. ט ואם משלה בהן האור - אף על פי שירדו, יעלו שניה וישלים הקטרותן. י קמץ שנתפגל, ומקצתו בארץ ומקצתו משלה בו האור - יעלה בלו.

יד הזבח הפסול והנסכים הפסולים שעלו למזבח - הזבח לא ירד, כמו שבארנו (מעיל, ג, ט), מפני שהוא ראוי לאשים, והנסכים ירדו. וכן נסכים הבאין בפני עצמן שנפסלו ועלו - ירדו. טו עוף שמלקו זר, ועלה - לא ירד. וקמץ המנחה שקמצו זר, ועלה - ירד; אף על פי שנה פסול וזה פסול - זה כאלו לא נתקדש כלל. ואחד הזר ואחד שאר הפסולין.

הלכות מעשה הקרבנות

פרק ארבעה עשר

כללי נדר ונדבה

א מתנדב אדם ונזדר עולה ושלמים וכל מין שירצה מתמשת מיני מנחות הבאות בנדר ונדבה. ומתנדב או נזדר מנחה ממנחות נסכים לבדה, מאי זה מין משלשת מיני מנחות נסכים שבארנו (מעיל ב, ד). ומתנדב או נזדר יין בפני עצמו, או שמן בפני עצמו, או לבונה בפני עצמה, או עצים למערכה, מפני שהן פקרבן, שנאמר: "ולקרבן העצים" (נחמיה יג, א).

פרק שמונה עשר

שחיטה חוץ לעזרה

יז השוחט בחוץ בליה - חיב, הואיל והשחיטה בליה כשרה בחוץ. וכן אם העלה בליה מזה ששחט בחוץ בליה - חיב על ההעלה. אבל אם שחט בפנים בליה והעלה בחוץ - פטור, לפי שלא העלה אלא דבר פסול, שאין לך שחיטה כשרה בליה במקדש. וכן אם קבל בכלי חל בפנים וזרק בחוץ - פטור.

